

Yüreklerini Döndür

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yas. 5:22–29; Yas. 4:25–31; Yas. 30:1–10; Mat. 3:1–8; Mar. 1:15; Elç. 2:37, 38.*

HATIRLAMA METNİ: “Ama Tanrınız RAB’bi arayacaksınız. Bütün yüreğinizle, bütün canınızla ararsanız, O’nu bulacaksınız” (*Yasa’nın Tekrarı 4:29*).

Hayatın basit bir gerçeği sürekli peşimizdedir: Hepimiz günahkârız. Sıklıkla bir “uzmanın” bir Hristiyan kavramı olan, insanın temelde yozlaşmış olduğu fikrinden şikâyet ettiğini duyuyoruz, ancak bir iki gün haberlere bakıldığında veya insanlık tarihi hızlı bir şekilde incelendiğinde, bu Hristiyan doktrininin doğruluğu ortaya çıkacaktır.

Ya da daha kolayı var, tek yapılması gereken aynaya bakmaktır; aslında o kadar da uzak değil. Kendi yüreğinin derinliklerine uzun süre bakacak cesareti olan kişi (ki bu gitmek için korkutucu bir yer olabilir) şu sözlerin yazılı olduğu Romalılar 3:9-23 ayetinin doğruluğunu bilir: “Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı” (*Rom. 3:23*).

Elbette, iyi haber bir sonraki ayette bulunmaktadır: “İnsanlar İsa Mesih’te olan kurtuluşla, Tanrı’nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar” (*Rom. 3:24*). Bu büyük haber için gerekli olan şey tövbe etmek, yani günahımızı kabul etmek, onlar için pişmanlık duymak, Allah’tan bağışlama dilemek ve niha-yetinde günahı yüz çevirmektir. Günahkâr olduğumuz için tövbe etmek Hristiyan varlığımızın merkezi bir parçası olmalıdır. Bu hafta, Yasa’nın Tekrarı kitabında ifade edildiği şekliyle tövbe kavramını işleyeceğiz.

*27 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mi-Yitten

Kutsal Kitap'taki İbranice, çoğu dilde olduğu gibi belirli sözcüklerin gerçekte ifade ettiklerinden farklı anlamda kullanılmalarıyla oluşan deyimlerle doludur. Eski Ahit'teki deyimlerden biri de "Mi-yitten'dir." "Mi," "kim?" anlamına gelen bir sorudur ve "yiten," de "verecek" anlamına gelir. Yani, "Mi-yitten" kelime karşılığıyla "Kim verecek?" anlamına gelir.

Fakat Eski Ahit'te bu ifade birinin bir şeyi çok istemesini, bir arzuyu, bir isteği ifade eder.

Örneğin, Mısır'dan kaçtıktan sonra çölde zorluklarla karşılaşan İsraililer şöyle haykırmışlardı: "Keşke RAB bizi Mısır'dayken öldürseydi" (*Çıkış 16:3*). "Keşke" sözcüğü "mi-yitten" ifadesinden gelmektedir.

Mezmun 14:7 ayetinde Davut şöyle diyor: "Keşke İsrail'in kurtuluşu Siyon'dan gelse!" İbranicede "keşke" denmez, "mi-yitten" denir.

Eyüp 6:8 ayetinde "Keşke dileğim yerine gelse" diye haykırdığında, "keşke" sözcüğü yine "mi-yitten" den gelmektedir.

Yasa'nın Tekrarı 5:22–29 ayetlerini özellikle 29. ayete odaklanarak okuyun. "Keşke" diye tercüme edilmiş olan sözcüğün kökeninin "mi-yitten" olması ne anlama gelmektedir?

İşte Rab, Yaratıcı Allah, mekânı, zamanı ve maddeyi yaratan Tanrı, dünyamızı var eden, Âdem'e yaşam nefesini üfleyen Kişi, burada genellikle insanlığın zayıflıkları ve sınırlılığı ile bağdaştırılan bir ifade kullanıyor. Özgür irade gerçeğine ne örnek ama! Burada, büyük mücadelenin ortasında Allah'ın yapabileceklerinin bir sınırı olduğunu görüyoruz. "Mi-yitten" ifadesinin bu kullanımı, Allah'ın bile özgür iradeyi çığneyemeyeceğini ortaya koymaktadır çünkü bunu yaptığında o artık özgür irade olmaktan çıkar.

Biz insanlar günah işlemekte özgür olduğumuz gibi, Rab'bi seçmekte, O'nun önderliğine açık olmayı seçmekte, O'nun Ruh'u'na cevap vererek günahlarımızdan tövbe etmekte ve O'nun izinden gitmekte de özgürüz. Nihayetinde seçim bizim ve sadece bizim seçimidir ve bu her an, her gün yapmak zorunda olduğumuz bir seçimdir.

Önümüzdeki birkaç saat veya birkaç gün içinde karşılaşacağımız seçimlerden bazıları nelerdir? O'nun gücüyle doğru seçimleri yapabilmeniz için iradenizi Allah'a teslim etmeyi nasıl öğrenebilirsiniz?

Beni Arayınca Bulacaksınız

Tüm Kutsal Kitap boyunca Tanrı'nın yaşanacak olayları önceden bildiği gerçeğine dair kanıtlar bulabiliriz. Yani, O her şeyi daha gerçekleşmeden önce bilmektedir. İster dünya imparatorluklarının yükselişi ve düşüşü olsun (*Daniel 7*), ister gerçekleşmesinden saatler önce bilinen bireysel davranışlar olsun—“sana doğrusunu söyleyeyim”, dedi İsa, ‘Bu gece horoz ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin’” (*Mat. 26:34*)—, Rab sonu daha başından bilmektedir. O'nun bizim kendi irademizle yaptığımız seçimleri dahi önceden biliyor olması, bu seçimlerin özgür iradeyle yapılmış olduğu gerçeğini hiçbir şekilde değiştirmez.

Yani, Rab İsrailileri daha ülkeye getirmeden önce, oraya yerleştiklerinde neler yapacaklarını biliyordu.

Yasa'nın Tekrarı 4:25-28 ayetlerini okuyun. Rab vaat edilmiş ülkeye yerleştikten sonra insanların ne yapacaklarını söylemişti?

Daha önceki ayetlerde, Rab onlara özellikle put yapmamalarını ve onlara tapmamalarını söylüyor (*Yas. 4: 15–20*). Ancak sonraki ayetler büyük ölçüde, tüm uyarılara rağmen tam olarak yapacakları şeyin put yapmak ve onlara tapmak olduğunu söylüyor.

Yasa'nın Tekrarı 4:25 ayetine dikkat edin, Musa bunun hemen gerçekleşmeyeceğini söylüyor. Yaşadıkları onca şeyden sonra hemen putperestliğe gömülecek değillerdi. Ancak zamanla, yaklaşık bir nesil sonra, Rab'bin onlar için yaptıklarını ve hakkında uyarıda bulunduğu şeyleri "unutma" (*Yas. 4: 9*) eğilimi, onları tam olarak Rab'bin uyardığı şeyi yapmaya yönlendirecekti.

Yasa'nın Tekrarı 4:29-31 ayetlerini okuyun. Rab, bu özel durumda onlar için ne yapacağını söylüyor?

Allah'ın lütfü harikadır. Korkunç bir kötülük olan putperestliğe batmaları sonrasında dahi, günahlarının semeresini çektikten sonra Rab'be dönerlerse, Rab onları affedecek ve onları geri getirecekti. Kısacası, özgür iradeleriyle tövbe seçerlerse Allah tövbelerini kabul edecekti.

Yasa'nın Tekrarı 4:30 ayetinde gördüğümüz, genellikle “dönüş” diye tercüme edilen sözcük aslında “geri dönmek” anlamına gelir. Yani, başından beri olmaları gereken yere, Rab'be geri *döneceklerdi*. İbranicede “geri dönmek” ile aynı kökten gelen *teşvab* sözcüğü, “tövbe etmek” anlamına gelmektedir.

Yani, tövbe özünde her ne yaşanmış olursa olsun günahlarımız yüzünden Allah'tan ayrıldıktan sonra O'na geri dönmemizdir.

Teşuvah

Yasa'nın Tekrarı kitabının tamamında çok önemli bir vurgu karşımıza çıkıyor: Allah'a itaat ederseniz bereketlenirsiniz, itaatsizlik ederseniz sonuçlarına katlanırsınız. Yeni Ahit'te de durum farklı değildir. "Aldanmayın, Tanrı alaya alınmaz. İnsan ne ekerse onu biçer. Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir" (Gal. 6:7, 8).

Ne yazık ki, en azından Düşüş'ten sonra, günahın nefes almak kadar kolay ve doğal olduğu görünüyor. Tüm uyarılar ve vaatlere rağmen—"Bugün size ilettiğim bu buyruk ne tutamayacağınız kadar zor ne de ulaşamayacağınız kadar uzaktır" (Yas. 30:11)—halkın çoğu tam olarak Allah'ın onları hakkında uyarılmış olduğu günahları işledi.

Yine de o zaman bile, özgür iradelerini, özgür seçimlerini kullanarak tövbe edip O'na dönerlerse, Allah onları geri almaya razıydı.

Yasa'nın Tekrarı 30:1–10 ayetlerini tekrar okuyun. Rab, yaptıkları tüm hatalara rağmen halkı için ne yapacağını söylüyor? Peki bu harika vaatlerin bağlı olduğu koşul neydi?

Niyet basit ve açıktır: Eğer başarısız olursanız, bu sizin için ve aileniz için korkunç sonuçlar doğuracaktır. Günahın yaptığı şey budur. Bununla birlikte, sonrasında bile tövbe edebilirsiniz, Rab size geri alacak ve sizi bereketleyecektir.

İbranicede *teşuvab* sözcüğünün kökü olan aynı sözcük bu ayetlerde defalarca karşımıza çıkıyor. Yasa'nın Tekrarı 30:2 ayeti şöyle diyor: "siz ve çocuklarınız Tanrınız RAB'be döner[seniz]." Yasa'nın Tekrarı 30:8 ayetinde ise çeviri şu şekilde yapılmıştır: "Siz yine RAB'bin sözüne kulak verecek, bugün size ilettiğim buyrukların hepsine uyacaksınız." Oysa kelime kelime tercüme edildiğinde şu şekilde olmalıdır: "Rab'be geri dönecek ve O'nun sesine kulak vereceksiniz." Son olarak, Yasa'nın Tekrarı 30:10 ayetinde "buyruklarına, kurallarına uyun ve bütün yüreğinizle, bütün canınızla O'na dönün" ifadesinde, "dönün" sözcüğü aslında "geri dönün" olmalıdır.

Başka bir deyişle, başlarına gelen her şeye rağmen, kesin ihlallerine ve antlaşmayı bozmalarına rağmen, Rab bu halkla işini bitirmemişti ve onları terk etmesini istemiyorlarsa, bu isteklerini tövbe ederek gösterebilirlerdi.

Bu metinler bir bütün olarak halkı muhatap alıyor olsalar da, bugün bizim içinde bulunduğumuz durum çok farklı olmasına rağmen, gerçek tövbenin hâlâ zaman zaman Allah ile yaptığımız antlaşmayı ihlal eden biz imanlılar için ne kadar önemli olduğunu ne şekilde yansıtmaktadır?

Bütün Yüreğinle

Yasa'nın Tekrarı 30:1-10 ayetleri, geçmişte benzersiz yollarla Allah tarafından bereketlenmiş olmalarına rağmen günaha düşen ve imandan dönenler için Allah'ın lütfunu ve iyiliğini göstermektedir: “Tanrımız RAB her çağırdığımızda bize yakın olur. Tanrısı kendisine böylesine yakın olan başka bir büyük ulus var mı?” (Yas. 4:7). Allah'ın onlar için tüm yaptıklarına ve günahları için gerçek bir mazeretleri veya gerekçeleri olmamasına rağmen, yine de günah işlediler (bağlantı kurabiliyor musunuz?).

Buna rağmen ardından ne oldu?

Yasa'nın Tekrarı 30:1-10 ayetlerinde insanların tövbe etmelerinin, Allah'a dönmelerinin (*teşuvah*) neleri gerekli kıldığını düşünün. Onlardan ne talep edildi ve bu, gerçek tövbenin neyi gerektirdiği konusunda bugün bize ne öğretmeli?

Nihayetinde O'na dönmeyi seçmeli ve *tüm yürekleriyle* O'na itaat etmeliydiler. Bir bakıma asıl mesele yürekleriydi, çünkü yürekleri Allah'la birlikteyse, eylemleri onu takip ederdi: Yani, itaatkâr olurlardı.

Bu nedenle, onlara Rab'be “geri dönerlerse”, içtenlikle O'na dönerlerse, Rab'bin onlarda çalışıp yüreklerini “sünnet edeceğine” dair harika bir vaat verilmişti. Tutsaklıklarının ortasında Allah'a geri dönme seçimini yapmak zorundaydılar ve ardından Allah onları Kendisi'ne ve ülkeye geri getirecekti. Daha sonra da orada, ülkede, onları bereketleyecekti. Bereketin bir parçası da şuydu: onların yüreklerini daha da Kendisi'ne döndürmek için çalışacak, böylece onlar ve çocukları O'nu bütün yürekleriyle, bütün canlarıyla sevecekler ve yaşayacaklardı.

Nihayetinde, Allah'ın telkinlerine yanıt vererek (*bkz. Elç. 5:31*), günahlarından gerçekten tövbe etmeleri gerekecekti. Ellen G.White, farklı bir tarihsel konudan bahsediyor olmasına rağmen şöyle yazmıştı: “Halk, Allah'ın kutsal yasasını çiğneyerek O'nun şerefini lekeledikleri için değil, günahları kendi üzerlerine sıkıntı getirdiği için kederliydi. Gerçek tövbe günahattan ötürü üzüntü duymaktan daha fazlasıdır. Kötülükten kararlılıkla dönmek demektir.”—*Atalar ve Peygamberler*, s. 557. Bu, Yasa'nın Tekrarı 30:1-10 ayetlerinde görebileceğimiz bir gerçektir.

Kolay olan günahlarımızın sonuçları için üzülme ile günahların kendisi için üzülme arasındaki farkı nasıl bilebiliriz? Bu ayrım neden çok önemli?

Töbve Edin ve Tanrı'ya Dönün

Eski Ahit elbette töbve kavramı ile doludur. Aslında, Vaftizci Yahya görevine töbve çağrısıyla başlamıştı.

Matta 3:1-8 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde “geri dönme” düşüncesi ne şekilde karşımıza çıkıyor? Başka bir deyişle, Vaftizci Yahya onlara Yasa'nın Tekrarı kitabında bulunanı yansıtan neyi yapmalarını söylüyordu? Ayrıca, sözleri neden özellikle Ferisiler ve Sadukiler'le ilgiliydi?

İsa da hizmetine töbve çağrısıyla başlamıştı.

Markos 1:15 ayetini okuyun. İsa ne diyor ve neden töbvayı müjdeyle ilişkilendiriyor?

İster Vaftizci Yahya özel olarak dini önderlerle konuştuğunda olsun, ister İsa bir bütün olarak ulusa konuştuğunda olsun, düşünce aynıdır. Bizler günahkârlarız ve Mesih günahkârları kurtarmak için gelmiş olsa da, günahlarımızdan töbve etmeliyiz. Bu töbve (ister dinden dönen biri olarak, ister günaha düşen sadık bir Hristiyan olarak ya da yeni din değiştiren biri olarak) eski günahkâr yollarımızdan dönmeyi gerekli kılar. Günahkârlığımızı kabul etmeli ve (sadece sonuçları için değil) günahlarımız için töbve etmeliyiz. Bu günahları ortadan kaldırmak için bilinçli bir seçim yapmalı ve tamamen İsa'nın erdemlerine dayanarak RAB'in sözünü can kulağıyla dinlemeli, buyruklara özenle uymalıyız. (bkz. Yas. 15:5).

Bazı Kutsal Kitap araştırmacıları Yeni Ahit'te Yasa'nın Tekrarı kitabında ifade edildiği şekliyle töbve kavramının yankılarını görüyorlar. Örneğin, Petrus ulusu İsa'yı çarmıha gerdikleri için suçladığında, birçok kişi “yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular. Petrus ve öbür elçilere, ‘Kardeşler, ne yapmalıyız?’ diye sordular.” (Elç. 2:37). Yani, günahlarını fark ederek onun için üzuldüler (“yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular”) ve incittikleri Tanrı'yla barışmak için şimdi ne yapmaları gerektiğini öğrenmek istediler.

Bu hepimizin durumuyla hemen hemen aynı değil mi: Tanrı'yı inciten günahkârlar?

Elçilerin İşleri 2:38 ayetini okuyun. Petrus sorularına nasıl cevap verdi ve bu olay gerçek töbvenin ardındaki ilkeyi nasıl ortaya koyuyor?

EK ÇALIŞMA: “Hristiyan deneyiminde ileri doğru her adımımızda tövbemiz derinleşecektir. Rab bağışladığı kişilere, Kendi halkı olarak kabul ettiği kişilere ‘O zaman kötü yollarınızı, ve iyi olmayan işlerinizi anacaksınız; ve fesatlarınızdan, ve mekruh işlerinizden ötürü kendinizden tiksineceksiniz’ der. (Hezekiel 36:31). Yine, şöyle diyor: ‘Seninle yeniden antlaşma yapacağım, benim RAB olduğumu anlayacaksın. Bütün yaptıklarımı bağışladığımda, anımsayacak ve utanacaksın. Utancından bir daha ağzını açmayacaksın. Egemen RAB böyle diyor.’ (Hezekiel 16:62, 63). O zaman dudaklarımız kendimizi övmek için açılmayacaktır. Yeterliliğimizin yalnızca Mesih’te olduğunu bileceğiz. Elçinin itirafını kendimizin gibi benimseyeceğiz. ‘İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum.’ (Romalılar 7:18). ‘Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih’in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O’nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.’ (Galatyalılar 6:14).” — Ellen G. White, *Mesih’in Örnek Dersleri*, s.124.

“Allah’ın iyiliği seni tövbeye yönelt[ir]’ (Romalılar 2:4, [KM]). Tehlikeye düşmüş her canın boynuna altın bir zincir, ilahî sevginin merhamet ve şefkati geçirilir. Rab şöyle beyan ediyor: ‘Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim’ (Yeremya 31:3).” — Ellen G. White, *Mesih’in Örnek Dersleri*, s. 158.

TARTIŞMA SORULARI:

- ① Tövbe etmemiz gerekli olsa da, tövbeyi övgüye değer bir şey yapma, sanki bizi Allah’ın önünde doğru yapan şey tövbe eyleminin kendisiymiş gibi davranma tuzağından kaçınmak için nasıl daha dik-katli olabiliriz? Allah’ın huzurunda doğru olmamızın tek yolu nedir?
- ② “İsa’ya ihanet eden Yahuda, O’nun mahkûm edildiğini görünce yaptığına pişman oldu. Otuz gümüşü başkâhinlere ve ileri gelenlere geri götürdü. ‘Ben suçsuz birini ele vermekle günah işledim’ dedi. Onlar ise, ‘Bundan bize ne? Onu sen düşün’ dediler. Yahuda paraları tapınağın içine fırlatarak oradan ayrıldı, gidip kendini astı” (Mat. 27:3–5). Şüphesiz, Yahuda İsa’ya yaptıkları için üzgündü (sonuçta kendisini öldürdü). O halde neden eylemleri gerçek bir tövbe olarak kabul edilmiyor?
- ③ İnsanın günahkâr olduğu gerçeği, hatta kendi günahkârlığımızı bizi (onları yargılamadığımızı göre) başkalarının ve Allah’ın önünde nasıl alçakgönüllü tutmalıdır? Bizim kurtuluşumuzun çarmıha, başka bir deyişle Tanrı’nın Oğlu’nun ölümüne mal olduğu gerçeği neden günahın gerçekte ne kadar kötü olduğunu bize göstermelidir?